

Той спрѣ и се вслуша. Стенанието стана по-ясно и по-страшно. Идваше нѣкжде отдѣсно на пѣтя. Младиятъ мжжъ се опѣти нататѣкъ. Задъ една скала той видѣ да се чернѣе малка кжщурка, покрита съвсемъ отъ снѣга. Вратата бѣше отворена и слабо освѣтена отъ горящия вжтре огънь. Викѣтъ за помощъ и стенанието идваха отъ кжщурката.

Пжтникѣтъ здраво стисна пищова си, направи два скока и заста на предъ отворената врата. Въ единия жгълъ на кжщурката той съзрѣ нѣкаква жена, обвѣрзана съ дебело вжже и хвѣрлена като трупъ на пода, а на другия край — мжжъ който тършуваше нѣщо. Пжтникѣтъ неусѣтно влѣзе вжтре. Той разбра, защо викаше жената. Навѣрно този, който се ровѣше изъ колибата, бѣше разбойникъ и търсѣше плячка.

— Стой! — изрева неочакваниятъ защитникъ и плѣтно допрѣ цевѣта на пищова си до тила на разбойника.

Преди последния да се опомни, вече лежеше на земята обвѣрзанъ съ сжщитѣ вжжета, съ които до преди малко бѣше вѣрзалъ бедната жена. Сетне усѣти, че две здрави ржце го повдигнаха и захвѣрлиха вѣнъ на снѣга.

— Да замрѣзне вѣнка, кучето проклето!

Жената стоеше обезумѣла отъ страхъ. Тя бѣше млада селянка. По хубавото ѣ лице се бѣше изписалъ нечуванъ страхъ.

— Разкажи: какво се е случило? — запита пжтникѣтъ.

— Господъ те изпрати! — прекръсти се жената. — А то, и мене и татка щѣха да затриятъ тия разбойници черкези!

— Този не бѣше ли самъ?

— Още единъ дяволъ като него имаше. Като дойдоха бѣха двама. Казаха си нѣщо тихо, и единиятъ отиде, кой знае кжде. Дириха скрити пари. А пѣкъ азъ съмъ самичка. Тате отиде въ Ичера да вземе таманъ да прикадимъ тази вечеръ. Нали, божемъ, утре е Рождество.

— Ами защо живѣете презъ зимата въ тази колиба? — Защо не се приберете въ село?

— Какво да диримъ въ село, — почти заплака жената. — Сиромаси сме. Презъ лѣтото тате пасе овцетѣ на чорбаджи Мано отъ Жеравна. Азъ му помагамъ, откакъ Иванаки-бей затвори мжжа ми въ сливенската тъмница за дългове!..

Мжжѣтъ се замисли. Стана му тжжно за бедната жена. Ала си спомни друго: сѣти се, че вториятъ черкезинъ ще е нѣкжде наблизу и причаква стария овчаръ.

— Ти ме чакай тука! — заповѣда той на жената и излѣзе.

Вѣнъ грѣха едри златни звезди, леко потреперваха отъ студа и примижаваха. Вѣтърѣтъ бѣше затихналъ. Една особена тишина пълнѣше природата. Сякашъ, всичко припомняше великата нощъ на Божието рождество.